

Янголи діляться цигарками...

Тетяна Власова

Янголи діляться цигарками, "По одній, — сміються, — на брата".
Розповідають один одному про перемоги, розповідають про свої втрати.
Жартують, мовляв, час підшукувати собі заміну.
Розуміють один одного так, як ніхто більше не розуміє.
"Я, — каже один, — взагалі без поняття, як мені бути далі.
Вони ж, коли мене кличуть, достеменно не знають усіх деталей.
Сподіваються на мене постійно, ставлять якісь питання.
А я на мить відвертаюсь — і саме тоді прилітає.
І потім доводиться говорити з ними про те,
як їм далі жити серед усіх цих смертей".
"А я, — каже інший, — із ними вже місяць котрий,
а самому ж досі страшно на виїзді і страшно в окопі.
Я знаю їх поіменно, запам'ятовую їх обличчя.
І знаєте, смерть нікому із них не личить, нікому не личить.
Я люблю їх тепер, як рідних своїх, авжеж.
Але ж усіх
не вбережеш".
"Що вам казати, — затягуючись, говорить третій. —
Я не можу спати — сняться їхні фото, їхні портрети.
Список їхніх імен — Максим, Олексій, Роман.
Я не сплю, я постійно чую голоси їхніх мам.
І я почуваюсь невдалим, немічним і малим.
Вони на нас сподівались, а ми підвели".
Далі замовкають і всі троє думають про одне —
хто з підопічних яку дурницю сьогодні утне.
Хто вийде з-під крил і залишиться на віки.
І тоді вони плакатимуть: "Ну що ж ви так, чуваки".
Янголи переглядаються, обіцяють не залишати нічого на потім.
Мовчки докурюють і розходяться —
в них попереду
багато роботи.